

Torvet ovat soineet ja laulu raikunut 40 vuotta

AMMATTITYÖN TEKIJÄT ESTRADEILLA

Haastattelu: Pekka Nissilä

Yksi varma kevään merkki on pääkaupunkiseudulla ollut jo vuosia ”Seitsemän Seinähullua” -orkesterin ilmestyminen kaupunkikuvaan, tarkemmin sanottuna Helsingin Linnanmäelle. Yli 20-vuotisen revyyteatteriperinteen lisäksi orkesterilla on taustaa jo ajalta saman verran taaksepäin.

KIMMO-TÄHTINEN

Seinähullut vasemmalta: Raimo Smedberg, Seppo Korjus, Marko Kiviniemi, Arto Hyötyläinen, Jari Kallonen, Risto Purhonen

Peacock-teatterin aulaan koontui kesäkuun alkupäivänä orkesterin kuudesta virallisesta jäsenestä viisi. Työrupeamaan oli tullut yllättäen lisäharjoituksia, sillä peräti kaksi show'n solisteista oli loukkaantumisten takia juuri vaihtunut. Kaikki oli kuitenkin saatu jo rullaamaan.

Pekka Nissilä (PN): Teillä on bändi ollut kasassa 40 vuotta. Ihan alkuperäisiä ei enää ole mukana, mutta muutamat tei-

tä ovat olleet jo tosi pitkään. Onko bändin toimintakuviossa jotakin olennaisesti muuttunut aikojen kuluessa?

Raimo Smedberg (RS): ”Tavallaan ei, kyllä periaate on ihan sama. Show-bändin maine tuli jo 60-luvulla, jolloin meistä siis kukaan ei vielä ollut mukana, ja sen jälkeen nämä tavaramerkkimme – show't – ovat vain muuttuneet käsikirjoitetuiksi. Sellainen on meillä edelleen mukana. Toinen samana run-

kona pysynyt on se, että aina on ollut puhaltimet bändissä.”

Risto Purhonen (RP): ”Painotaisin kuitenkin, että nykyisin olemme 'herrasmiesten' show-bändi, eli on se puolen tunnin ravintola- ja laivashow, mutta muuten soitetaan herrasmiesmäisesti puvut päällä; se muu villimpikin kohkaaminen on jäänyt pois!”

Marko Kiviniemi (MK): ”Mutta on työnkuva sillä lailla kuitenkin muuttunut, että perusleipää

tehdään aika paljon ihan tavallisilla tanssikeikoilla. Ja showmaineesta on siinä kohtaa joskus ihan haittaakin. Ei esimerkiksi niin tiedetä, että tämä on hyvä tanssibändi; historia painaa.”

Arto Hyötyläinen (AH): ”Yleensä nykyisin teemme kuitenkin kokoillan keikkoja, joista joillakin on myös se show.”

RP: ”On sillä lailla joskus käynyt, että joku järjestäjä on nähnyt vain sen show-osuu-

“Meillä on se puolen tunnin ravintola- ja laivashow, mutta muuten soitetaan herrasmiesmäisesti puvut päällä.”

den jossain laivalla, tai on käynyt katsomassa UIT:n esityksen ja on sitten tuumannut, että ‘eihän noita voi ottaa kun nehän vaan pelleilee’ tai ‘nehän soittaa ihan tommosta ihmeellistä!’ Me kuitenkin itse väitämme tänä päivänä, että tämä orkesteri on varmasti maan parhaimpia tanssiorkestereita. Ei hävetä tanssiohjelmiston suhteen yhtään.”

“Ei tanssikansa tunne meitä”

PN: Miten keikkajakauma teillä menee ravintoloiden ja lavojen välillä?

RS: “Aika vähän ollaan lavoilla, ihan muutamalla. Mielellään tehtäisiin niitä enemmän, niin kesällä kuin talvellakin. Luulen, että kuitenkin siinä ympyrässä se ‘showpellet’-mörkö on vieläkin vahvana. Ja vaikka yleisesti tunnettuja bändejä ei nyt niin hirveästi ole ollutkaan, niin kyllä silti meidätkin usein sekoitetaan johonkin muuhun: ‘ne on ne kun hakkaa niitä kakkosnelosen pätkiä’ tai ‘onks Kalborekki vielä mukana?’.”

MK: “Asiaan vaikuttaa myös se, että kun lavakulttuuri on mennyt artistivetoiseksi, jossa se topkymppikärki on se ryhmä joka vetää porukan paikalle, ja kakkosbändin on oltava halpa, niin riskiä ei oteta buukkaamalla meitä ykkösbandiksi. Eikä me kakkoseksi jollain triohinnalla voida lähteä.”

RS: “Ei lavojen tanssikansa tunne meitä. Lavojakin on nykyään vähän, ja niiden luonne on muuttunut. Ei sinne enää tulla hengailemaan ja katselemaan ympärille, vaan siellä käy totinen tanssi. Tempot on tärkeitä ja askeleet on tarkkoja.”

RP: “Me on huomattu, että näin vanha bändi tarvitsee vähän jo niin kuin vetojuhtaa. Me on tehty muutamia pakettivetoja Finlandersin kanssa, ja siitä palaute kuitenkin oli ihan hyvää – myös meidän osalta siis.”

MK: “Uskon, että ihan tämä tanssijoiden kärkiryhmä, ne todella aktiivimmat meidät tietää,

mutta sitten se suurin massa ei tiedä. Ne juoksevat nimien perässä.”

AH: “Kapakatkin ovat muuttuneet siten, että teemme show’n vain muutamissa; aiemmin se vedettiin joka paikassa.”

Teatterityön kokemusta keikalle

PN: Miten tämän UIT:n osalta menee hyvät ja huonot puolet tuohon muuhun keikkailuun? Ette siis soita täällä tanssimusiikkia, mutta kesäisin teidät näkee aikamoinen määrä ihmisiä...

RP: “No on netin palstoilla ollut sellaista, että kun joku on siellä kysellyt että mikä tällainen bändi on, niin siellä on tullut nopeasti vastaus, että ‘sehän on se UIT:n bändi; käykää katso-massa kun se on hyvä tanssi-bändikin’. Täällähän me on tehty mitä vaan soittamisen lisäksi: on näytelty ja hoidettu lavasteita – joskus oli kolme miestä enää soittamassa, kun kaikki huhki jotain muuta. Viime aikoina ei enää ole jouduttu näyttelemään, nyt siellä on ammattilaiset hoitamassa sen puolen... Mutta kyllä täällä on ihan koko sirkus tullut tutuksi.”

PN: Onko näistä jäänyt takataskuun keikalla hyödynnettäväksi mitään?

RP: “Kyllä on, vaikka aika vähän loppujen lopuksi.”

RS: “Jotain sketsejä on kaivettu niin kaukaa vuosien takaa, että ne on taas olleet uusia...”

PN: Entä musiikkipuolella? Muistan esimerkiksi Jaken [Salon] huippuhienon a cappella -sovituksen Fougstedtin “Romanssista”, joka varmaan hyvin treenattuna lähti lyhyelläkin varoitusajalla...

RS: “Joo, se oli kyllä pitkän aikaa mukana, kun Saarisen Matti oli bändissä; hän pystyi vetämään sen ylästemman.”

AH: “Muuten on kyllä ollut täältä aika vähän musiikkia; on sen verran eri kokoonpano, ettei voi suoraan vetää.”

Sarjassamme legendaarisia keikkabusseja.

RS: “Niin, viidelle pillille kun ovat.”

RP: “Meillä on kuitenkin olemassa koko illan ohjelmisto viidelle pillille, ja Jaken ‘käytölupa’. Jotkut keikat on sellaisella kattauksella tehty.”

AH: “On ollut esimerkiksi yksi kuukauden laivakiinnitys, joka tehtiin viidellä torvella, ja tähtisolistina Jaana Pöllänen. Ihan vanhan ajan tanssimusiikkia; smokit päällä vedettiin.”

PN: Miten iso työllistäjä laivat ovat teille?

AH: “Ne on iso, meidän päätyöllistäjä.”

RP: “Nyt syksynä tehdään esimerkiksi normaali tanssiveto ja

sen lisäksi laivan teatteri – Europalla siis – 50 minuutin pikkujoulushow. Meille tarjottiin aluksi solistimahdollisuutta, mutta me ehdotettiin kahta näyttelijää, eli **Jussi Lampi** ja **Sinikka Sokka** lähtevät mukaan. Vietetään 24 päivää laivalla tällaisella uudella työtilaisuudella; toivottavasti tällainen menee hyvin läpi.”

MK: “Europalla on varmaan enää ainoat viikon kiinnitykset, niin kuin liigatason bändeille. Sellainen keikka kyllä vaikuttaa kokonaistyötilanteeseen oikein hyvin.”

Lapin ongelma

PN: Onko Lapin kevätseasonki teille mitään?

“Lapin pikkupubit ja rinneravintolat pelaa paljon tällä, että artisti otetaan sinne niin kuin täysihoidolla; pari settiä illassa ja majoitus, safkat ja päivät rinteessä.”

Kevään juhlistusta 70-luvulla.

RS: "Lappi on meille ihan portit kiinni."

RP: "Jostain syystä näin on. Sieltä kuuluu ikäviäkin tarinoita siitä että mikä on meininki. Aika monopolitoiminnalta tuntuu, ja lisäksi on jatkuvat huhut, että kulukorvauksilla siellä kuljetaan."

RS: "Se aika on kuitenkin suht lyhyt, ja kaikki haluavat silloin mennä sinne. Pikkupubit ja rinneravintolat pelaa paljon tällä, että artisti – soolona tai duona tai jotain – otetaan sinne niin kuin täysihoidolla; pari settiä illassa ja majointus, safkat ja päivät rinteessä."

RP: "En tiedä onko se musiikoiden, toimistojen vai järjestäjien vika, että näin on. Me tehtiin siellä aikanaan viikko töitä, ja lomat pidettiin erikseen. Nyt tilanne on ihmeellinen."

RS: "Meillä se on ollut poikki jo vuosia. Se alkoi niin, että kun viikko oli lyöty kiinni, niin pari viikkoa ennen lähtöä alkoi tapahtua; kaikki muuttui toimiston puolelta lähes päivittäin. Muistan, että sitten kun meille kävi jo niin, että kaikki muu peruuntui, mutta tulomatkalle sovitut Tornion kaupunginhotellin keikat jäi, niin me ajettiin viikonlopuksi tekemään ne, tultiin pois, ja ajateltiin että

"Me on huomattu, että näin vanha bändi tarvitsee vähän jo niin kuin vetojuhtaa. Me on tehty muutamia pakettivetoja Finlandersin kanssa, ja siitä palaute oli ihan hyvää."

annetaan olla."

MK: "Se on tarvittaessa jo aika härskiäkin. Voidaan tehdä ihan sopparitkin keikasta, mutta järkkäri tekee sellaista niin kuin turvaverkkona; jos vaan saa 'paremman' nimen siihen, niin heti ottaa ja peruu aiemman. Ja itse olet myynyt samalle päivälle 'eioota', kun olet luullut, että siinä on keikka."

PN: Ja kuvioon nousee alan mystinen käsite "korvaava keikka"...

RP: "Tästä Lapin tilanteesta pitäisi soittajienkin havahtua. Soittajat tässä ovat heikoimmalla, ja se on sentään ollut hyvä 'työpaikka'."

Elävää ja levytettyä

PN: Oletteko halunneet tai pystyneet mitenkään jaksottamaan työskentelyänne?

MK: "Aika paljon menee niin, että UIT:n työllä ja rahalla pidetään sitten kesäloma. Muu-

ten ei kyllä oikein mitään lomaa pysty pitämään."

RP: "Vapaata kyllä on, vaikka eihän ne lomaa korvaa."

RS: "Kymmenen vuotta sitten, ja vielä vähän vähemmänkin aikaa sitten tehtiin säännöllisesti 15 keikkaa kuussa. Nyt tehdään jonkin verran vähemmän."

RP: "Vaikka se meille tavallaan sopiikin, niin kyllä se johtuu siitä, että elävän musiikin paikat vähenee, nimenomaan meidän edustamalla musiikilla. Maalaisväestön muuttoliike on tainnut pysähtyä, kun Helsingissäkään ei ole aikoihin ollut kuin yksi alan paikka! Tosin on me ihan lähiöpubeissakin käyty, ja kyllä meidän ohjelmisto siinä ja siinä riittää sinnekin; on siellä rock- ja soul-osastoa sen verran."

RS: "Ja meidän vanhat Seinähullu-levytyksiänsä on tätä finnhits-aikaa; niitä on yksi setillinen."

PN: Mikä onkaan tilanne levytysten suhteen? 70-luvun levytykset olivat ainakin osittain hyvinkin suosittuja. Millainen tarve on tänä päivänä levyttämiseen?

RP: "Kyllä pitäisi levyttää, mutta mitä se on? Jaakko [Salo] sanoi aina, että 'ette te voi laulaa jotain Sympatiaa'."

MK: "Ehkä on ollut myös liian pitkä tauko sinä hommassa. Toinen aspekti on se, niin kuin lehdessä kirjoitit tangokuninkaiden kohdalla viimeksi, että levyjä vaan tehdään aivan liikaa – levyjä levyjen vuoksi; ei siinä ole mitään mieltä."

RP: "Jotain puhetta on ollut jonkinlaisesta juhlalevystä ehkä. Sellainen pitäisi vaan saada omannäköiseksi: olisi jotain vanhoja bravuureita meidän omasta ohjelmistosta, joltain kaikkien tuntemia ikivihreitä ja jotain uutta meille sopivaa. Show-levy me ei voida tehdä. Aina välillä tekee joku ihan tanssilevykin – Finlanders teki ja nyt [Martti] Metsäkedon orkka teki – mutta mikä se meidän tanssilevy olisi? Onhan tanssiyleisön saaminen konserttisaleihinkin osoittautunut vaikeaksi. Siellä pitää olla konserttiohjelmisto; en minä näe mitään järkeä tehdä tanssiohjelmistoa konserttisalissa."

Riittääkö?

PN: Miltäs tulevaisuus näyttää?

RS: "Veikkaan, että kyllä tilanne yleisesti ottaen huononee. Niin kuin jo puhuttiin, että paikat vähenee. Jos laivojen tilanne vielä muuttuu, niin ollaan aika huonossa jamassa – ainakin jos meidän bändistä puhutaan."

RP: "On myös sanottava, että ikärasismi on aika luja. Nuoria 'topeja' valmistuu koko ajan, ja varmaan töitäkin jostain voi löytyä, mutta kyllä konsertit ja tämän [UIT:n] kaltaiset duunit vaatii kokemuksen tuomaa ammattitaitoa."

MK: "Mutta ei edelleenkaan näistä 'poikabändeistä' ja muista eniten esillä olevista bändeistä kukaan muusikko ole mistään valmistunut... Niitä löytyy suurin osa cover-bändeistä tällä hetkellä."

RS: "On mekin joskus pähkäil-

UIT:n ylöspanoa 80-luvulla.

“Aika paljon menee niin, että UIT:n työllä ja rahalla pidetään sitten kesäloma.”

ty, että jos nämä ‘omat’ hommat näyttää loppuvan jotenkin ennen aikojaan, niin voidaan me vielä yrittää etsiä jonkun sopivan artistin kanssa kimpaan.”

MK: “Mutta mistähän sellainenkin sitten löydettäisiin, kun kilpailu on niin kova, että ei monella ‘kovallakaan’ nimellä ole edes sitä kymmentä keikkaa kuussa!”

Jari Kallonen: “Uutta yrittäjää tulee koko ajan, mutta kukaan ei koskaan lähde pois!”

PN: Niin, sellaisesta ei juuri otsikoita rakenneta. Joskus harvoin joku sanoo vähästä työstä, tai törmää johonkin muuta työtä tekevään jossain.

RP: “Aivan. Hurjaa oli huomata, että eräs tangoprinsessa

soittaa nykyään levyjä laivalla. Juteltiin tuossa myös yhden tutun entisen tangokuninkaan kanssa, joka on palannut vanhaan ammattityöhönsä; käy vain välillä jossain konsertissa laulamassa.”

MK: “Ala on mennyt koko ajan epäammattimaisempaan suuntaan. Moni on tehnyt tätä jonkin aikaa ammatikseen, ja sitten se jää viikonloppuhommiksi.”

RP: “Tähän pitäisi soittajien puuttua. Kyllä tätä työtä pitäisi pystyä tekemään ammatikseen. Harrastamisen paikka on jossain muualla kuin ammattiympyrässä.”

PN: Se vaan on niin kivaa. Kyllähän suurin osa on aloittanut nämä hommat siksi, että

soittaminen on kivaa.

RS: “Mutta aikamoista tämä on kyllä ollut. Kerran kun oikein juteltiin siitä, mitä nämä vuodet ovat olleet ja missä ollaan oltu, niin ‘kyl sen päivästä markkinaa ja ihmistä on nähty’.”

PN: Oletteko ajatelleet pistää kirjoihin ja kansiin?

RP: “Se olisi mielenkiintoista, mutta iso urakka.”

RS: “Tästä ryhmästä kun lähtisi sieltä alusta saakka, niin kyllä aika monta hauskaa tarinaa löytyisi!”

RP: “Kyllä materiaalia löytyy paljon, moni on laittanut matkan varrelta kaikkea talteen; on kuvia ja tv-tallenteita täältä [UIT] tietenkin, ja meidän omistakin showeista; on lehti-juttuja, kalentereita...”

PN: Ja suuri osa mukana olleista on vielä keskuudessamme.

RP: “Eikä tässä niin kauhean moni ole soittanut; vaihtuvuus on loppujen lopuksi ollut

todella pieni, olisiko kaksikymmentä ollut koko aikana?”

RS: “Basisti ja trumpetisti ovat ehkä eniten vaihtuneet, ja nyt kun me vielä tehdään vaan kuudella...”

Eli seitsemän onkin kuusi, sellainenkin ihme bändistä löytyy. UIT:n esitykset on siis tehty muutaman muusikon laajennetulla kokoonpanolla. Tällä kertaa orkesterin soolonumero oli ryhmän juhluvuoden mukaan otsikoituna **Kuka on kipein – jo 40 seinähullua vuotta ja pahenee**. Kokonaisuus oli rakennettu kulkemaan potpuriksi orkesterin suosikkilevytyksistä, tekstitettynä tietenkin vanhuusoireilun mukaan.

Seitsemän Seinähullua:

Arto Hyötyläinen – kosketinsoittimet
 Jari Kallonen – basso
 Seppo Korjus – puhaltimet, laulu
 Marko Kiviniemi – trumpetti
 Risto Purhonen – puupuhaltimet, laulu
 Raimo Smedberg – rummut, laulu

Lisää letkua! -revyyen lisäkiinnitykset:

Heikki Pohto – puupuhaltimet
 Reijo Ylinen – puhaltimet
 Saku Mattila – kitara
 Jari Puhakka – kapellimestari, piano